

Arrest

nr. 156 319 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot B.P. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 156 318 van 10 november 2015 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met zijn schoonouders die niet akkoord gaan met zijn relatie met hun dochter.

De eerste asielaanvraag van verzoeker en zijn partner werden geweigerd bij respectievelijk 's Raads arresten nrs. 143 030 en 143 029 van 13 april 2015 omdat de door hen aangehaalde feiten problemen van intrafamiliale aard zijn en uit hun verklaringen blijkt dat zij enkel met de vader van verzoekers partner problemen kenden, en omdat uit niets blijkt en zij niet in het minst in concreto aannemelijk maken dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: zijn Kosovaars paspoort uitgereikt op 21 oktober 2013, zijn Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 7 april 2014, zijn rijbewijs uitgereikt op 16 december 2014, zijn Kosovaars kappersdiploma d.d. 13 augustus 2011, zijn Belgisch verblijfsdocument, bijlage 35, d.d. 21 april 2015, de Belgische geboorteakte van zijn op 25 juni 2015 geboren zoon, d.d. 7 juli 2015, een Belgisch geboortebewijs om kraamgeld te verkrijgen d.d. 7 juli 2015, twee foto's in verband met de moord op zijn broer L., en verschillende psycho-medische attesten d.d. 5 oktober 2010, 19 oktober 2010, 2 november 2010, 22 november 2010, 24 januari 2011, 25 februari 2011, 10 maart 2011 en 8 juni 2011, ter staving van de behandelingen die hij kreeg naar aanleiding van zijn depressies.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag voornamelijk steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, en wordt benadrukt dat verzoekers eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat hij niet aannemelijk maakte dat er voor hem in Kosovo geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn, en erop gewezen dat zijn beroep tegen die beslissing door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen werd verworpen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die deze eerdere weigeringsbeslissing kunnen wijzigen, doch integendeel, aldus de commissaris-generaal die vaststelt dat aan verzoekers verklaringen omtrent de door zijn schoonvader gepleegde moord op zijn broer L. niet het minste geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal wijst er in dit verband o.a. op dat de door verzoeker neergelegde foto van een lijk naast een voertuig, die volgens verzoeker zijn broer zou afbeelden, totaal niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd. Betreffende de neergelegde medische attesten wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoekers vroegere psycho-medische problemen ook maar enig verband zouden houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer, zo luidt de beslissing, uit die attesten duidelijk blijkt dat verzoeker toegang had tot de psychische gezondheidsverlening in Kosovo en hem medicatie werd voorgeschreven. Aan verzoekers identiteit, zijn nationaliteit en opleiding, en aan de identiteit van zijn zoon wordt niet getwijfeld, zo wordt voorts opgemerkt.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij gaat immers niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, doch laat deze ongemoeid en beperkt zich louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene en weinig of niet ernstige beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Verzoekers huidige kritiek dat "het cgvs de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging neemt aangezien hij zou behoren tot een veilig land is onzin, nu de lijst n veilige landen uiteraard een momentopname is en voor discussie vatbaar" mist feitelijke grondslag en alle ernst, en betreft pure onzin. Immers, te dezen besliste het Commissariaat-generaal verzoekers huidige tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, en werd geen toepassing gemaakt van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt. De bestreden beslissing betreft een **beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet**, zoals duidelijk blijkt uit o.a. de hoofding/titel van de beslissing en de meerdere/herhaaldelijke verwijzingen in de beslissing naar voormelde wetsbepaling, en geen beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, zoals verzoeker foutief meent. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing (in het bijzonder door verzoekers raadsman) wijst dit nochtans duidelijk uit en volstaat om hierover klaarheid te scheppen. De Raad wenst dan ook verzoeker(s raadsheer) er op attent te maken de bestreden beslissing er nog eens op na te lezen.

Betreffende het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikel getiteld "Ook de politieagenten zijn hier bang" wijst de Raad op hetgeen hij eerder hieromtrent bij 's Raads arrest nr. 143 030 van 13 april 2015 in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag heeft vastgesteld, met name dat het artikel dateert van 4 april 2002 en dan ook geenszins van aard is om ook maar enigszins afbreuk te doen aan de in het administratief dossier opgenomen veel actuelere, objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing, zoals verzoeker in casu doet, naar algemene (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. de algemene (veiligheids)situatie in Kosovo, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel d.d. 6 november 2014 met betrekking tot het feit dat de Raad van State Albanië van de lijst van 'veilige landen' heeft geschrapt, wijzigt, net als het door hem bijgebrachte rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen 'Infodoc Kosovo - de Belgische praktijk in asiëldossiers 2012-2013' en zijn verwijzing naar het feit dat in Frankrijk de Raad van State Kosovo van de lijst van veilige landen heeft gehaald, niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Met betrekking tot het aan het verzoekschrift toegevoegde reisadvies van de Nederlandse autoriteiten aangaande Kosovo, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Nederlanders en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2015, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 6 november 2015 slechts stelt dat zij niets toe te voegen heeft, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 29 september 2015 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op

voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS